

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהל: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136. מען מברקי: "עודמפרם". מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רחוב כרם אבינדר. הפצה: "גד" בע"מ. גלופות: "ציקונרפיה כספי" בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קיא ירי.

לתקן עוול היסטורי!

צריך לחדש את המאבק למען החזרת בני אקריה ובירעם לכפריהם! על הממשלה מוטל לתקן את העוול היסטורי שגרמה, ולהפסיק להשתמש ב"תירוץ של "מטעמי-ביטחון".

מוחמד חסן הברה
עכבאיקאדרי, טיבה

עצות-אחיותופז פיננסיות

לצערי הרב, קיים עיוות בעיתונות-הערב במדורי כספים וכלכלה, ובכך מוליכים שולל את ציבור המשקיעים הנוסחים בכתוב ובכך גורמים לעוול בלי-ישוער. כראיה לדברי, יורשה לי להביא את התייחסות העיתונים לקראת הנפקת מניות אלרון - תעשיות אלקטרוניות בע"מ; במערב מיום 16.10.75, במדור אשנב בבורסה, נכתב: "...אך בכל זאת דרושים כאן זהירות ושיקול-דעת מירבניים". בכך הרחיע ציבור משקיעים מ"להיכנס לגייר", בידיעות אחרונות לא ויתרו, ואף הם התייחסו להנפקה. ביום 19.10.75 נכתב שם: "לכן היה זה הגיוני מצידו של המשקיע הקטן, להשהות את הכישתן של מניות אלה".

על בעלי-טורים נכבדים אלה לשמור על דעתם האישית, ולא לפרסמה כלל. עליהם להצטמצם בדיווח יבש מיום ההת-רחשות בבורסה בלבד.

יורשה לי להוסיף, כי כיועץ-לפיננסים יעצתי ללקוחותי "להיכנס", ואכן הם הר-וויחו 52% ביום! זה רק מוכיח מה שווה דעתם של ה"מומחים" למיניהם הללו.

יוסי צרפתי, גיבעתיים

רצח במקום מולחמה

הרעיון המונח ביטור הפרט כדורצח (העולם הזה 1991) הוא גאוני. אולי נפתור את בעיות ישראל-ערב ב-אותה צורה?

נבחרת של ישראל תופיע בזירה מול נבחרת פלסטינית או כל-ערבית. הם יתפללו

אינו הופך את העונש מפלה, מבויים וי-מבוסס על אפליה. אני מצידו, אם הכסף היה מצוי ברשור תי, הייתי מגיש בג"ץ בקשר לעונשו הקל של פרץ, ודורש עונש מרתיע יותר וכמובן מתאים יותר, ואם נתבונן בשרשרת ה-תגובות, ייקל לנו להבין איזה אדם הרסני הוא פרץ זה.

בני אנקורי, צה"ל

מציצן בלתי-מיקצועי

אני נענה ונהנה על פנייתכם-שאלתכם: "מי הצלם? (זו הארץ, מיכתב למערכת", 1985):

אז כך: שמו של הצלם האלמוני שהשי-תריך אל צלמת העולם הזה בעת הפגנת גוש-אחוניס, הוא: גידי צורשדי. מי שקלו העכשווי: 65 קילו גרם. עיניים: כחולות-יעין. אוהב: בחורות, בחורות, בחורות ועוד בחורות עד בלי סוף.

תחביבים: אוהב להציץ אך אינו מצי-צן מקצועי... הפוזה האהובה עליו ביותר: בדיוק. חוזה כלל לא שעיר, כפי שטען הקורא מ. לוי. הוא חלק לגמרי. פלומה זהבה-כה יש. ירכיים מקסימים - אין.

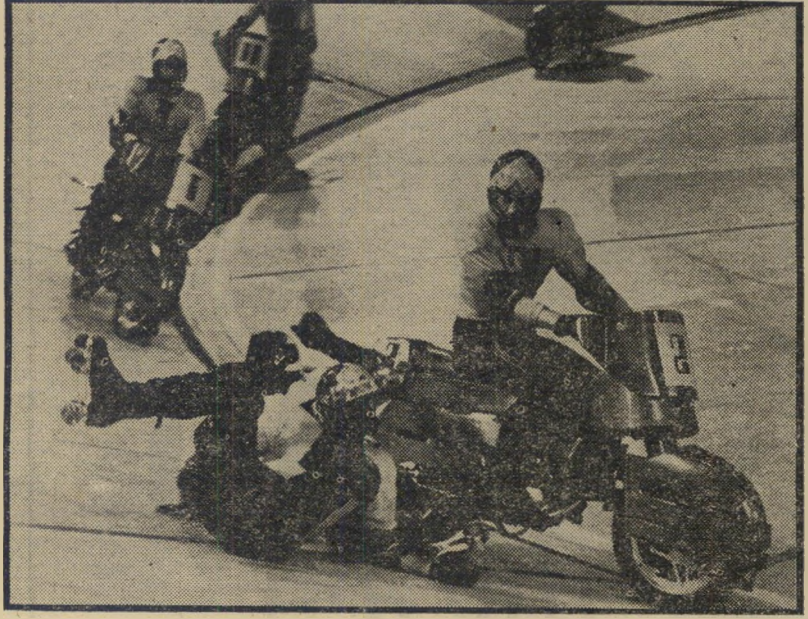
הוא גבר. עד כאן, להתראות בהצצה הבאה עלינו לטובה.

מ. מזרחי, אילת

עידנא דריתחא

במיכתבי, כפי שפורסם (העולם הזה 1987), נפלו כמה שיבושים בהשמטות. רובם נסבלים, אך לגבי שניים אני מצא לנכון להגיב ולהוסיף:

בפיסקה השלישית בעמוד 11 כתבתם: "מורות רוקות". המלה "מורות" נכתבה על-ידי בסוגריים, וכך היה עליכם להד-פיסה, שהרי לא רק מורות הן בין הרווקות המבוגרות של היום, ולכן התכוונתי.

מוריצה
בין ישראל ופלסטין?

בפיסקה החמישית באותו עמוד השמטתם עובדה חשובה מאד, המסבירה את רית-חתי. ציינתי, וזה חשוב בעיני, שאני רותת על כל המין הנשי שכן בגלל הינשאי מאוחר יחסית, לא זכתה אמי לראות נכד בעודה בחיים, ונפטרה כחמישה חדשים לפני היוולדו.

אבנר אכרדן, חיפה

המערך - אסון טבע!

לאחרונה אירעה שורה של אירועים הייבים להדליק גורות אדומות בלב כל ישראלי. שגירי ארה"ב בישראל הודיע שעלינו למתן דרישותינו מארצות-הברית ולייעל את עצמנו. כמובן יש לתמוה לא מדוע אמר זאת, אלא מדוע לא נאמרו דברים אלה קודם-לכן. שכן המלך הוא עירום. יחד עם זאת, גודע לציבור שה-תקציב המחדלי הבא יהיה גירעוני בשיעור (המשך בעמוד 10)

כמו דהיגול בשעתו, ולכך מתנגדים העס-קנים הנוצריים.

מה באמת קרה בלבנון?
בניגוד לאגדות, זהו מאבק פנימי מובהק, שהתחיל על רקע פנימי מובהק.

האמנה האומית הבלתי-כתובה בלבנון קובעת כי כל העדות צריכות להסכים ל-שילטון. משמע: הנשיא הנוצרי צריך לה-יות מקובל על המוסלמים, ולמעשה הם הבוחרים בו. ראש-הממשלה המוסלמי צריך להיות מקובל על הנוצריים ובזכות וטו זה קובעים למעשה הנוצריים מיהו.

בצורה פחות או יותר סדירה פעלה שיטה זו, עד שהוצגה מועמדותו של סר-לימאן פראנג'יה לכס הנשיאות. אחרי הנשיא הנושן והמושחת צ'ארל חילו, פראנג'יה הוא איש פרמיטיבי, עסקן מקר-מי, השגור על המוסלמים. הוא נבחר ללא הסכמה, ברוב של קול אחד בלבד, מול מועמדותו של מדינאי מקובל וסביר.

מכאן התחילו הצרות. האיוון העדין הור-פר - ומילא הזדקרו כל הבעיות הפני-מיות של הלבנון - החל בנוכחות הפיי-דאיון על אדמתה, וכלה בעובדה שזה מכבר נוצר במדינה רוב מוסלמי מוצק, שאין לו חלק מתאים בשילטון. גם זרים הכניסו את ידם לקדורה, וכך הידרדר המצב.

קצת מוזר לראות את ראש ממשלת ישראל עומד ופונה אל מצפון. העולם הנוצרי,

כדי שיציל את הנוצריים. ריבונו של עולם, מי עוד מדבר בימינו על "העולם הנוצרי"? ימי-הביניים חלפו! מי עוד רואה מאבקים לאומיים ובינלאר-מיים במושגים של דת?

(ואם רוצה ממשלת ישראל לקבור סופית את הנוצריים בלבנון, הדבר היחיד שהיא צריכה לעשות הוא להתייצב לימינם, כדי לספק לכל העולם הערבי את ההוכחה הסופית שהערבים הנוצריים בלבנון הם בעלי-בריתם של הציונים וסוכני ישראל.)

האינטרס של ישראל הוא שלבנון תיי-שאר על כנה, כמו שהייתה. שהמדינה לא תחולק - כי בחלוקה זו, האזורים השכי-נים לישראל יהיו דווקא בידי המוסלמים, שהם - לדעת פרשני ישראל - שונאיי-ישראל יותר מן הנוצריים.

האמת הפשוטה והמזועזעת היא שביכלל לא נערך על נושא זה שום דיון רציני בדרג המדינה העליון של ישראל. איש לא החליט איש אינו יודע, איש אינו בקי בנושא די צורכו. כמו תמיד, חיים מן היד אל הפה, לפי שיטת האילתורים, כשר הבורות באה במקום השיקול המפוכח, והי-ביטתון העצמי ("סמוך עלינו") במקום היידע.

דווקא משום כך רובצת אשמה כה כבדה על כלי-התקשורת. הם לא סיפקו את המי-דע הבסיסי הדרוש לקבלת החלטות שקר-לות - לא לציבור הרחב, לא לשיכבה המנהיגה את דת-הקהל, ולא לדרג המי-דיני הבכיר. בכך הם עלולים לתת שוב יד למחדל הרה-אסון.

לעומת זאת, מתנגדים הנוצריים לשיטור נו של אלוף נוצרי, שיכול היה בנקל לשים קץ למילחמה. ואילו המוסלמים היו דווקא מעוניינים שייטול לידיו את השילטון. ה-כונה למפקד-הצבא-לשעבר ולנשיא-לשע-בר, פואד סהאב, נוצרי המקובל גם על המוסלמים. הוא דורש סמכויות מוחלטות.

השבוע הופיעה במערב תמונה מ-לבנון. היא הראתה לוחמים מושים נצמ-דים לקיר של בית. הכותרת: "מחבלים פלסטיניים אורבים לנוצריים".

מי שמצוי בענייני לבנון יכול היה להב-חין, במבט השיטחי ביותר, שהלוחמים בר-תמונה הנושנים כובעים העולים האופיי-ניים לפאלאנגה הנוצרית. אבל לא היה נאשים ההודות בכך. הפאלאנגה היא טובה, ובעיה בוודאי אינם "אורבים" כדי להרוג מישהו.

דוגמה קטנה זו היא רק אחד מאלפי הי-סילופים שמילאו השבוע את העיתונות הי-ישראלית. הרדיו והטלוויזיה. דוגמה שזה מכבר לא היתה דוגמה כה בולטת לבורות ולחוסר-האחריות שבהם מטפלים כלי-התקשורת בנושא חשוב. כמו זה.

לבנון היא אחת הארצות המסוכנות ו-המורכבות ביותר בעולם. אולם בימים אלה מרשים לעצמם עשרות אנשים, שהם בו-רים גמורים בנושא זה, ושאינן להם שמץ של מושג על המתרחש שם כעת, להופיע בפני הציבור בפוזה של מומחים, פרשי-נים מלומדים בטלוויזיה, ברדיו ובעיתונות.

הגנישה הפרימיטיבית של כל ה-פרשנות הזאת הצטמצמה בשרשרת הגיונית, הדומה לפירכה הקלאסית:

"הקרח הוא שקוף. את הקרח אפשר לאכול. הוכר-כית היא שקופה. משמע שאת הזכוכית אפשר לאכול".

במיקרה זה: המוסלמים הם אויבנו. ה-מוסלמים הם אויבי הנוצריים. משמע: הי-נוצריים הם ידידנו. על כן הנוצריים צוד-קים וגם מנצחים. המחבלים הם מנוולים. לכן המחבלים יזמו את המילחמה. צריכים לעזור לנוצריים לחסל את המחבלים.

לכל הקביעות ההגיוניות האלה יש מכנה אחד משותף: הן שטויות.

האמת מורכבת לאין-שיעור יותר, ואין היא מסתדרת לפי "אמיתות" פשטניות אלה. אף אחת מהן אינה נכונה.

המילחמה בלבנון אינה מילחמה פשוטה בין נוצריים ומוסלמים, כפי שזה נראה ב-ישראל. היא לא פחות - ואולי הרבה יר-תר - מילחמה בין ימין ריאקציוני ושמאל ראדיקלי. בצד השמאלי לוחמים נוצריים צעירים רבים, ואחד ממנהיגיו העיקריים, "המוסלמי" כמאל ג'ונבלאט, הוא - בי-מיקרה - דרוזי. מה אפשר לעשות.

אם יש משהו מעוניין יותר מכל אדם אחר ש לא תהיה מילחמת-אזרחים בלבנון, ושישמר הסטאטוס קוו כמו שהיה לפני, הרי זה יאסר עראפאת. לבנון שימשה לו בסיס כימעט אידיאלי. לגבי אש"ף ופתח, כל מצב אחר יהיה יותר גרוע. לכן מופיע עראפאת בסיכסוך דווקא כגורם ממתן ו-מתווך.

לעומת זאת, מתנגדים הנוצריים לשיטור נו של אלוף נוצרי, שיכול היה בנקל לשים קץ למילחמה. ואילו המוסלמים היו דווקא מעוניינים שייטול לידיו את השילטון. ה-כונה למפקד-הצבא-לשעבר ולנשיא-לשע-בר, פואד סהאב, נוצרי המקובל גם על המוסלמים. הוא דורש סמכויות מוחלטות.